

«Дякую Богові за все, що є в моєму житті...»

Світ не без добрих людей, переконана Тетяна Іванівна Вертелецька. Оскільки на її життєвій ниві завжди зустрічалися саме такі люди. Не багато часу пропрацювала вона на Рівненському льонокомбінаті, але за ті недовгі шість років зустріла прекрасних людей, що не раз в майбутньому допомагали й підтримували.

Родом Тетяна Іванівна із села Воскодави, Гощанського району. Виросла дівчинка в дуже хорошій та щасливій сім'ї.

— Тато музикант, грав на кларнеті й баяні, співав у церковному хорі, а потім і дзвонарем при церкві працював. Багатьох дітей навчив тій науці. Він разом з мамусею і на фермі, і в ланці працювали, також татко пізніше працював на будівництві. Я жила у батьків, як принцеса, — розповідає наша героїня, — хотілося б, щоб у всіх дітей були такі батьки. Щоб ви розуміли, наскільки хороший був мій татуньо, після роботи він ніколи не йшов до хати, якщо ми з мамою поралися в городі. Приїжднувався до нас, щоб допомогти, й тільки після того, як робота була закінчена, ми всі дружно сідали вечеряти. В моїй сім'ї панувала повна гармонія і повага. Пригадую, як ми разом під новий рік скручували гірлянди з вати... І на ринок я тільки з татом їздила. Кращого дитинства годі й увявити, — зі слезами на очах розповідає пані Тетяна.

нашого. Рік відходила, точніше відмучила, оскільки в зимовий період дуже тяжко добиратися було. Тож після дев'ятого вирішила вступати. Батьки мої були дуже схвильовані й сильно переживали, боялися, що не справлюся. Мріялося вчитися в медичному та здобувати професію лікаря, але я реально оцінювала свої шанси на вступ. Порадившись із хорошою подругою Наталею, подала документи у Миське професійно-технічне училище №5. І у 1977 році розпоча-

хор при училищі. Згодом моїм батькам надіслали листівку з подякою «За добре виховану дитину». Батьки від радості плакали, — розповідає Тетяна Іванівна.

— А через рік мене направили на роботу на Льонокомбінат - мотальницею основної пряжі на мотальну ділянку прядильного виробництва корпусу технічних тканин. Згодом з цеху мене перевели вагарем на тій же ділянці, оскільки там не вистачало людей. Робота

всі до мене дуже добре ставилися. Маю щастя, оскільки на моєму життєвому шляху завжди зустрічалися тільки хороші й добрі люди, а деякі навіть стали рідними.

Під час роботи на Льонокомбінаті, згадує Тетяна Іванівна, ніякою іншою діяльністю не займалася - не мала на це часу, оскільки кожен вихідний їхала до батьків, дуже їх жаліла й завжди допомагала.

- У 1984 році звільнилася у зв'язку з тим, що

нішнього дня, нині — це не просто школа, а Рівненський НВК «Престиж». Дуже хороший викладацький склад, ставляться до мене з повагою. Тут вчиться і моя онука, звичайно, сюди беруть на конкурсній основі, тож я Софійку водила до своєї колеги, з якою колись ра-

ла. Але й в цій ситуації я зуміла стати щасливою: в мене двоє прекрасних дітей - старша донька Надія та молодший син Андрій. Не легко приходилося, та вони мене завжди підтримували. Пригадую, як син ходив разом зі мною робити ремонт. Вже й троє онучок маю — души

— В селі діяла восьмирічна школа, куди мене і віддали. Навчання мені якось не пішло, особливо були проблеми з математикою - з гуманітарними дисциплінами ситуація склалася краще. Дуже часто ми усім класом, а то й цілою школою восени ходили в колгосп допомагати збирати хміль та вибирати картоплю. Щоб отримати повну середню освіту, треба було закінчити десять класів, тож я перевелася до школи в сусіднє село, що за три кілометри від

лося студентське життя. Після вступу вся група поїхала в село Федорівка Гоцанського району, де проходили практику, вибираючи картоплю. Опанувала спеціальність мотальниці, вчилася дуже добре. Добре грала в баскетбол, але займатися цим серйозно в мене не було бажання, хоча викладач із фізкультури пророкував мені досить непогане спортивне майбутнє. Активно займалася художньою самодіяльністю: відвідувала

прекрасна й не складна: пряжа, яку намотали в мотальному цеху, йшла транспортером на вагу, зважувалася, а я записувала в журнал. Крім цього, я ще мала підбити дані за попередню зміну - оце і вся робота. Оскільки під час роботи в цеху я відзначилася швидкістю й якісною роботою за машиною, при потребі начальник виробництва просив, щоб вийшла та допомогла дівчатам підігнати план виконання. Ніколи не відмовляла, адже

потрібно було глядіти дитину, а мій графік не дозволяв цього, тож вирішила знайти щось більш підходяще. Керівник дуже просив, щоб залишилася, та я вже все вирішила й робота трапилася. Прийняли нянею в дитячий садочок недалеко від місця проживання. У 1999 році садок закрили, і там стала діяти школа, тож директор запропонувала мені посаду гардеробника. Роботи я не боялася, тому погодилася. Так і працюю там до сьогодні.

зом працювали в садочку, Людмили Михайлівни Семисюк, щоб вона її трішки підтягнула. Це, до речі, донька нашої знаної ткалі Мілентини Бондаревої.

Зі своїм майбутнім чоловіком познайомилася ще під час навчання в школі. В нас тоді така любов була... - замріяно згадує пані Тетяна. - Два роки його чекала з армії, хоча кавалерів вистачало. Тож заміж вийшла за коханого, та того сімейного веселкового життя, на яке я очікувала, не відчу-

не чую за ними й вони відповідають мені взаємністю. Їжджу в село - там в мене город і великий квітник - дуже люблю квіти. У вільний час, коли немає роботи на городі, в'яжу, використовуючи схеми з інтернету, непогано володію персональним комп'ютером. А також займаюся з онучками. Дякую Богові за все, що є в моєму житті, й тих прекрасних людей, яких він мені посилає.

Надія РОМАНЧУК

